

Ki üdvözl?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Máté szerinti evangélium 15. fejezetének a 21.-től a 28. verséig a következőképpen: „Jézus azután elment onnan, és visszavonult Tírusz és Szidón vidékére. És ekkor egy kánaáni asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltozott: Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyöttri a gonosz lélek! Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem. Erre odamentek hozzá a tanítványai, és kérték: Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik. De ő így felelt: Én nem küldtem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhainhoz. Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: Uram, segíts rajtam! Jézus erre így válaszolt: Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak. Az asszony azonban így felelt: Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek gazdájuk asztaláról lehullanak. Ekkor így szólt hozzá Jézus: Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod! És meggyógyult a leánya még abban az órában.”

Urunk! Kérjük, hogy hadd ehessünk mi is azokból a morzsákból, amelyek révén eljuthatunk Hozzád, az örök élet kenyeréhez – igéd erejével. Ámen.

Kedves Testvéreim!

Ki üdvözl? Ez volt a mai igehirdetésünkre hívó kérdés. A Márk szerinti evangéliumban a feltámadt Jézus válasza: „Aki hisz, és megkeresztelkedik – üdvözl.” (Mk 16,16). A második feltétel, a megkeresztelkedés, kézzel foghatóbb. Az első feltétel, a hit, a megkeresztelkedésnél alapvetőbb, hiszen felnőttként a keresztségnek is feltétele. Node – **kiről mondhatjuk azt, hogy hisz? Mikor mondhatjuk valakiről azt, hogy hisz?** Hadd mondjak el erre három történetet.

Első történet. Jób felesége. Ahogyan emlékezhetünk rá, Jób marhait, juhait és tevéit elvitték, az embereit pedig megölték. És ha mindez nem lett volna elég, Jób összes gyermekére rászakadt a tető, és mind meghalt. Mi volt Jób válasza minderre? „Az Úr adta, az Úr elvette. Áldott legyen az Úr neve!” (Jób 1,21) Ezek után Jób tele lett rosszindulatú fekélyekkel tetőtől – talpig. Még ezt is békésen tűrte. Itt fogyott el Jób feleségének a türelme. Jóbné egy olyan mondatot mondott ekkor Jóbnak, amely soha nem fog szerepelni az igés lapokon: „Átkozd meg Istent, és halj meg!” (Jób 2,9b) Jób könyvének a végén (42,13) azt olvashatjuk, hogy Jóbnak újra lett hét fia és három leánya. Azt nem tudjuk meg, hogy ugyanettől a feleségetől lettek-e. Ez azonban nagyon valószínű, hiszen Jób nagyon hűséges volt a feleségéhez, még csak nézni sem nézett más nőkre. Híres a jóbi mondás: „Szövetséget kötöttem a szemeimmel, hogy ne tekintsen a szüzekre.” (Jób 31,1) Vajon üdvözlhet-e Jóbné? Emlékezzünk a mai igére: „De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek gazdájuk asztaláról lehullanak...” (Mt 15,27b)

Második történet. A lahu nemzetségbeli Li. Li Kína déli részén, az „ópiumháromszögben” élő parasztember. Li az egyik nap a kereszt előtt térdelt, a közeli faluból való prédikátor fogta a kezét, és imádkozott érte. Majd megkérdezte Li-t, hogy akar-e csatlakozni ehhez a valláshoz. Li igennel felelt. Erre a prédikátor kivezette Li-t a közeli folyóhoz, és megkeresztelte. Utána Li elégette a lahu isteneknek állított házi oltárát. Azóta Li nem lop másoktól rizst, vagy gabonát. Nem követ el házasságtörést. Abbahagyta az ivást, a dohányzást és az ópium szívását. Segít a többieknek a mezőgazdasági munkákban. Minden vasárnap a saját, lahu nyelvű Bibliájával és énekeskönyvével istentiszteletre megy, ahol prédikációt hallgat meg, és himnuszokat énekel. Minden nap háromszor imádkozik a Krisztus keresztjét ábrázoló, a lakásának falán függő poszter előtt. Arra a kérdésre, hogy mi a kereszt, Li alázatosan bevallotta, hogy „az arról szóló tanítást még nem ismeri, mert az csak az előrehaladottabb keresztényeknek való”. Vajon üdvözülhet-e Li, akit megkereszteltek és keresztény módon él – de *fogalma sincs* arról, hogy mi volt a Nagypéntek, ki volt az a Jézus, akihez minden nap háromszor imádkozik, és nem tudja, hogy volt húsvét és feltámadás? Emlékezzünk a mai igére: „De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek gazdájuk asztaláról lehullanak...” (Mt 15,27b)

Harmadik történet. A kánaáni asszony. Meg volt-e keresztelve a kánaáni asszony? Hát hogyan lett volna! A kánaániak a pogányság legtöményebb szimbólumai voltak. Miért nem válaszolt a kánaáni nő kétségeesett kiáltására Jézus? Több magyarázat is adódhat erre. Az első magyarázat a szubjektív, az emberi. Jézus visszavonult Tírusz és Szidón vidékére, ahol pogányok éltek. Azaz: végre pihenni vágyott az ötezer ember nyüzsgése, gyógyítása és megvendéglése után. A második magyarázat az ószövetségi: Jézust első kiáltásaiban Dávid Fianak szólította a kánaáni asszony. Így csak a zsidók hívhatták Jézust. A harmadik magyarázat a jézusi: Jézus *nagyon jól tudja* ennek a történetnek a végét. Azért kezdi el az egészet. Azaz nagyon jól tudja, hogyha nem adja meg a kánaáni asszonnak azonnal azt, amit kér, akkor a kánaáni asszony kitartoán kérlelni fogja, és a rendíthetetlen hit egy gyönyörűséges példájává lesz. A tanítványok „bocsásd el” kérése három, nagyon különböző dolgot is jelenthet a görögben. Jelentheti azt, hogy „Küldd el, mert terhünkre van”. Jelentheti azt, hogy „Add meg neki, amit akar, hogy gyorsan megszabaduljunk tőle!”. És jelentheti azt is, hogy: „Irgalmazz neki!” Jézus még itt is próbára teszi a kánaáni nő hitét. Erre a kánaáni nő már Uram-nak (*Kyrios-nak*) szólítja Jézust. Ez a teremtő Isten neve. Az asszony leborul Jézus elé. Jézus válasza a kutyákkal (*ami az eredeti görögben: a kiskutya*) nem a kánaáni nőt megalázó jelző, hanem abból következik, hogy az asszony úgy összekuporodott Jézus előtt, mint egy kiskutya. És itt jön a történet csúcspontja. A kánaáni nő szinte önkívületben felkiált: Úgy van, Uram! Emlékezzünk Jóbra. Amit Isten tesz, az mind jó és igaz. Ha kiskutyának tart engem – az is jó és igaz. „De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek gazdájuk asztaláról lehullanak... És meggyógyult az asszony lánya még abban az órában...” (Mt 15,27-28)

Ki üdvöül? Mi a hit? Remélem, hogy kezdjük már azt belátni, hogy **nem mi vagyunk azok, akiknek joguk és lehetőségük van mindezt megítélni, hanem egyedül Jézus.** Isten Szent Lelke az, amely „mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is” (1Kor 2,10b). Mi azonban „Nem ítélni – hogy ne ítélnünk.” (Mt 7,1) Egyenlő-e a tudás a hittel? Nyilván nem. A hit több – mint tudás. A hit meggyőződés (Zsid 11,1b). A hit Jézus szeretetének a megtapasztalása, ennek a megmutatkozása és átadása a mindennapi életünkben.

Megbocsáthatók-e a legsúlyosabb bűneink? Akár olyan Istenkáromlásunk is, mint ami Jób né szájából kijött? Jézus a kereszten *minden* emberi bűnt eltörölt, a legsúlyosabbakat is. **Van-e hitünk akkor, ha alapvető teológiai kérdésekről fogalmunk sincs**, mint Li-nek, a parasztembernek? Hát hogyan ne lenne, ha egész életünk a hitből következő cselekedetek sora? **Üdvözülünk-e akkor, ha Jézus – hiába kiáltunk hozzá kétségbeesve – nem válaszol egy szót sem nekünk** – mint a kánaáni asszonynak? **Üdvözülünk-e akkor, ha Jézus háromszor is elutasít minket** – mint a kánaáni asszonyt? Hadd válaszoljak erre Jézus szavaival: „Aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog.” (Mt 24,13)

Bizony vannak az életünkben rövidebb, de akár igen hosszú olyan szakaszok, amikor Jézus csendben marad. Nem tapasztaljuk meg a jelenlétét. Sőt! A teljes hiányával szembesülünk. Ha ilyenkor is kitartóak maradunk a Jézushoz való közeledésben – akkor később rá fogunk döbbedni, hogy Jézus hiánya Jézusnak egy olyan mértékű befogadását készítette elő a szívünkben, amelyet korábban soha még csak elképzelni sem tudtunk volna. Ez az a pillanat, amikor Jézust Istennek szólítjuk, összekuporodva leborulunk előtte, és akár még kiskutyák is leszünk a kedvéért. És akkor... – és akkor kedves testvéreim: reánk esnek a morzsák. „*Ezzel szűrja ki Jézus a szemünket? De hiszen kiéhezettek vagyunk!*” Ne legyünk türelmetlenek. Hiszen erre mondta Szent Jeromos: „A morzsák révén juthatunk el a kenyér nagyságához.” A kenyér pedig nem más, mint Jézus maga, az örök élet reménysége.

„De Péter, a kitartás nagyon nehéz!” Igen. Sokszor a kitartás nagyon nehéz. De emlékezzünk újra Jézus szavaira. „A tanítványok kérdezték Jézust: kicsoda üdvözülhet? Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta nekik: Embereknek ez lehetetlen, de Istennek minden lehetséges.” (Mt 19,25b-26) Kedves Testvéreim! **Keressük az Urat, amíg megtalálható! Hívjuk segítségül, amíg közel van! Térjünk az Úrhoz, mert irgalmaz nekünk! Térjünk Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.** (Ézs 55,6-7) És akkor – *élni fogunk.* (Ézs 55,3) Üdvözült, örök életet a Krisztus Jézusban. Ámen.